

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus

Karácsonyfa mesék

Havas hegyi utcákon, zúzmarás fák állnak a fagyban a kerítések mögött. Karácsony szép ünnepe elmúlt, s vele együtt a csodavárás is, mert a kis lucfenyő, meg a keresztes, a fekete, a vörös, az ezüst és normandiai fenyő, mind- mind csodára várt.

Most dideregve várnak egy újabb csodára. Igaz, már egyiknek - másiknak hullik a tűlevele.

-Valaki azt mondta, hogy jönnek értünk és visznek vissza társainkhoz a kertészetbe, ahol még hasznos lehet águnk, törzsünk, levelük. Nem baj, hogy már nincs gyökerünk-gondolja az egyik fázós fenyő.

A zöld lucfenyő álmodozva mondja emlékeit a többinek.

- Nemrég még egy szép meleg szoba közepén álltam, finom szőnyegen, csillogó fényes díszek voltak ágaimon, szaloncukorral roskadoztam. A legmagasabb ágamon, a csúcson gömb csillogott. A szőnyegen dobozokban ajándékok voltak. Vanília illat áradt a szobában. Három kisgyerek állt csodálkozva nézett. Azt mondta egyikük, hogy angyal szállt át a szobán, itt hagyta aranyhaját a fán. Egyikük, a lázas beteg kisfiú, csengettyűszót is hallott. Mondta kishúgának, hogy ő ezt már tavaly is észrevette, hogy ilyenkor decemberben, amikor nagyon korán sötétedik, akkor mindenki lázasan készül, de nem úgy, ahogy most Ő lázas, hanem másként, egyszóval titkolózik.

A dobozokat kibontották. Elmondani sem lehet, hogy mennyi szépség volt bennük. Játszottak velem, a vacsora után mindenki aludni tért. A hatalmas cserépkályha ontotta a meleget.

Boldog voltam.

De most itt vagyok az utcán a havas kerítés mellett a fagyos hidegben, várok.

Megszólal a **keresztesfenyő**.

- Vékony fácska voltam, a kertész minden évben megnézett. Csóválta a fejét, aztán megöntözött. Lassan nőtem. Meleg nyarak voltak, hideg kemény telek hó nélkül.

A nyuszik lerágták tavasszal zsenge hajtásaim. Mire eljött a december, még mindig nem voltam szép nyúlánk fa. Maradtam az erdőn. De a kertész még jobban öntözött. Számolta ágaim, legalább nyolc éves voltam már. Aztán döntött, hogy mehetek a városba decemberben.

De most én is itt állok már a hidegben megint, gyökér nélkül. Amire vártam, az valóban csoda volt.

Fényben álltam. Két kislány jött be a szobába, hajukban fehér szalag volt. Angyalokról énekeltek, meg Kis karácsonyról, nagy karácsonyról. A csillagszóróm szikrázott. Az ágaimon habcsók karikák lógtak meg sókristályos templom, kis ház, pici piros almák is cérnára fűzve meg csokoládé. Szaloncukor? Abból nagyon kevés volt az ágaimon. Házilag készült, sztaniolban volt, barna meg fehér meg rózsaszín. Nem volt csokoládé bevonatos köztük.

A kislányok nem maradtak sokáig a szobában, mert elég hideg volt, új babáikkal átmentek egy kisebb szobába, ahol fehér cserépkályha adta a meleget.

Egyedül maradtam. A vacsoraillatok messzebről jöttek, a folyósó végéről, de a sütemény illat eljutott hozzám is.

Már érzem, hogy érdemes volt várnom erre a szép ünnepre. De most tovább várok, hogy mi lesz

ezután.

Az ezüstfenyő kicsit bánatosan számol be a többi fának emlékeiről:

- Nemes ágaim vannak és én is legalább nyolc éve váraoztam, hogy a városba hozzanak. Hálóban védték ágaim, hogy ne sérüljön egy sem. A tövemmet is megformázták, hogy majd erősen álljak és várjak a csodára.

Aranyszínű, ezüstszerű gömbök kerültek ágaimra. A szaloncukor egy kosárban volt az asztalon. Alma, dió, földimogyoró, füge, datolya, mandarin, narancs, mindenféle földi jó volt a tálakban.

A szoba közepén fehér damaszttal terített asztal. Csöngetés, az ajtók kinyíltak és sehol egy gyermek, csak felnőttek tódultak be a szobába. Hangosak voltak, dobozokat raktak a tövemhez, aztán nevetve vidáman bontogatták egymás után, hogy kinek, mi jutott. Díszgyertyák égtek az asztalon ezüst gyertyatartóban, a vendégek leültek, ettek, nevettek, pezsgőt ittak, még jobban nevettek, saját gyermekkorukra emlékeztek, arra az időre, amikor várták a csodát ilyen karácsonyi esteken.

Valaki fehér kötényben tortát hozott be, ránéztek sóhajtozva, hogy milyen szép a fatörzstorta. Méghogy fatörzs,- gondoltam magamban,- az nem ehető.

De ők megették.

Kávéillat terjengett a szobán. Lemezjátszóról finom zene szólt.

Aztán mindennek vége lett. Pár nap múlva kivettek ide az utcára. Most itt vagyok és kicsit szomorú, mert nem láttam csillogó szemű gyerekeket, de veletek maradok és várok újabb csodára.

A feketefenyő sóhajtozva emlegeti a nyarat.

Hosszú túleveleim sosem voltak feketék, csak a törzsem. Gyönyörű mélyzöldek az ágaim, csak egy kicsit kesze-kuszák. Nincs egy formás ágam - folyton megnyesték - mondták, hogy nem leszek szabályos soha. Maradtam volna inkább az erdőn, de egy térre kerültem, mellettem a szép formás fák heverték. Öreg néni jött, válogatott ágaimból s egy fonott kosárba tett. Azt mondta szomszédasszonyának: Minek a drága fenyő, ezek az ágak ugyanúgy elhozzák a karácsony varázsát, s még csak nem is hullanak le a túlevelek a drága perzsaszőnyegre.

Megháláltam neki. Sötétzöld színem hűségesen megmaradt.

Világos nappal jöttek kisgyerekek hozzá, az unokák,- akiknek a csomagok voltak a fontosak. Örömmel bontogatták. Mécses égett az asztalon, kis kápolna is volt még ott fából, onnan is fény áradt. Nem voltam fontos számukra. Mákos, diós süteményt ettek. Saját maguk készítette mézes süteményt hoztak kis dobozban, az öreg néni, a nagymamájuk büszkén nézett a három kisgyerekre, és az egyik megsúgta neki, hogy jönnek majd máskor is, de akkorra már négyen lesznek...

Talán ez volt a legszebb pillanata ennek a napnak.

A kosárban jó dolgom volt, csak néhány szaloncukor fénylett ágaimon.

De látjátok, én is itt vagyok zölden, most sorsomra várva.

A legszebb én vagyok - szólalt meg a **normandiai fenyő**.

Szép, nemesített, szabályos fa vagyok. Tizenkét éve növeszttem arányos dús ágaimat. A legszebb szobák éke lehetek - mondta régen valaki.

A legdrágább fa vagyok- mondta aztán valaki a téren, - de hazavitt. Magas volt a szoba plafonja,

*csaknem addig értek ágaim.- Ez a valaki egyedül díszített, finom csengőket rakott rám, meg angyalhajat...
Amikor elkészült, leült, várt. Nem szólalt meg az angyal csengője éjjélkor sem, később sem.
Kinézett az ablakon. A sűrű hóesésben éjjélkor emberek siettek valahova.
Akkor eszébe jutott, hogy kisgyermekkorában milyen áhítatosak voltak a karácsonyok. De ő nem akart
senkit közel engedni magához, amikor felnőtt. Elszorult a szíve.
Mégvárta a reggelt, s másnap a környéken lévő gyermekotthon kis lakóit behívta feldíszített ágaimhoz,
hogy vigyék a marcipánszaloncukrot, meg a mandulakrémeset, a csokoládésat és a narancsot, mandarint,
banánt, aszalt füjét is. Mindent elvihetnek...
A kopottruhás gyerekek jöttek-jöttek. Gömböt, fényes csillogó díszeket, csengőket, ami engedélyezett volt,
mindent elvittek.
Csupaszak lettek ágaim.
Akkor békés csönd borult a szobára.
A szép szőnyegen sáros cipők nyoma maradt...
A folyosón, az utcán gyerekek elsiettek, kezükben karácsonyi ajándékok. Mennyből az angyalt énekelték..
Aznap este átrepült az Angyal a szobán és megérintette ágaim. Hófehérnek, valódi ezüstnek éreztem
magam, odalett a büszkeségem.
Most itt, az utcán állva igazán érzem, hogy a szépségem sem volt már fontos.
Ha visszakerülünk az erdőszélre, ahol valamikor álltunk, éltünk, megüzenem a többieknek, hogy várjanak,
nőjenek, s ne féljenek, mert ha csak egy estére is, de fényben állva mindenki számára mennyei békét
hoznak, amikor megszólal az ének:*

**“Szívetek is nyíljon,
engem befogadjon,
karácsonyfa csillog,
minden gyermek boldog
Szólj csengő, csingi-lingi-ling.
Csingi-lingi-ling.”**